

[Waldorff]

på arbejdsmiljølovsområdet. Det vil simpelt hen være katastrofalt, hvis man laver en sikkerheds- og miljølovgivning på olieindvindingsområdet, som har så lavt et ambitionsniveau som arbejdsmiljøloven, hvor alt andet end det, man skriver her i § 5, stk. 2, nemlig at det skal være helt på højde med den tekniske og sociale udvikling i samfundet, gælder. Det er sådan efter arbejdsmiljølovens administration, at har man én gang givet virksomhederne en godkendelse til et eller andet, så får de lov til at svine og sjakre med arbejdsmiljøet i årevis, uden at det får nogen konsekvenser.

Jeg må forstå det her, hvis det skal tages bogstaveligt, sådan, at hver gang man får ny viden om risiko ved bestemte konstruktioner, f. eks. på boreplatforme, eller hver gang der bliver tekniske muligheder for at forbedre sikkerhed og miljø, så vil man også kræve det gennemført i praksis. Det vil jeg da gerne have energiministeren til at kommentere – hvis han kan gøre det hurtigt, for jeg skal gå om et øjeblik.

Der er et andet punkt, jeg også vil sige noget om. Det drejer sig især om miljøministeriets område, hvor miljøministeriet jo kommer ind i forbindelse med både beredskab og tilsyn. Der står her, at miljøministeren kan delegerer sin myndighed, og det er selvfølgelig til miljøstyrelsen. Jeg mener, det er meget afgørende, at vi ikke lander i en situation, hvor en delegering af ansvaret til miljøstyrelsen betyder, at miljøankenævnet bliver klageinstans for afgørelser, som vedrører miljøspørgsmål i forbindelse med olieproduktion. Ud over de almindeligt inkompetente vil det selvfølgelig være sådan, at de erhvervsorganisationer, som står stærkt i miljøankenævnet, vil være bange for, at afgørelser i forbindelse med olieindvinding på en eller anden måde vil være præjudicerende for afgørelser på landområdet, og det vil de ikke risikere. De har deres PVC-fabrikker, som de principielt skal have holdt fast i, og sådan noget. Det betyder, at man kommer i en situation, hvor sikkerheds- og miljøproblemer på havet, som er afgørende forskellige fra dem på landområdet, som miljøankenævnet ellers har med at gøre, bliver behandlet efter de samme principper.

Hvis jeg lige må stille et sidste spørgsmål – jeg er godt klar over, det er lidt på kanten af tiden – vil jeg spørge, hvilke muligheder der

faktisk er til stede for, at ikke bare tilsynet, men også de faglige organisationer og en sikkerhedsrepræsentant på en boreplatform kan stoppe arbejdet. Jeg mener, at det er helt utilstrækkeligt, hvis kun tilsynet kan stoppe arbejdet. Netop fordi vi her har at gøre med et område, som er enormt følsomt over for, hvad der sker i en hårdt belastet arbejdsituation, er det nødvendigt at have regler om, at en sikkerhedsrepræsentant på en boreplatform kan standse arbejdet, indtil en repræsentant for tilsynet kommer til stede.

Poul H. Møller (KrF):

I indledningen til dette lovforslag får vi en definition af havanlæg, og det er jo ganske godt at vide, hvad det er, man taler om. Der er altså tale om boreplatforme og andre anlæg til brug ved indvinding m.v. af vore råstoffer i havbunden. Lovforslaget omfatter også platforme m.v., der opererer uden for vort kontinentalsokkelområde, altså i internationalt forvand, og det kan udvides til også at gælde danske havanlæg, der opererer inden for en anden stats søterritorium.

Jeg har bemærket, at Dansk Rederiforening åbenbart er utilfreds med denne sidste tilføjelse. Men vi må vel arbejde for størst mulig sikkerhed på denne meget farlige arbejdsplads, som en boreplatform jo er. Der tales fra Rederiforeningens side om konkurrenceforvriddning. Det virker lidt odiøst, for skal sikkerheden regnes i penge, skal den billiggøres, vil det betyde nedsat sikkerhed. På den anden side er en sådan platform vel også undergivet det pågældende lands sikkerhedsbestemmelser, som måske på nogle punkter skal strammes op med de danske bestemmelser. Jeg må her udtale min store forundring over Rederiforeningens modstand imod en havarikommission. Jeg forstår ikke, hvad de kan have imod den. Det er en praktisk foranstaltning, som er klar til udrykning ved større uheld, blow out osv., hvad der kan ske på en sådan arbejdsplads.

I dette som i det foregående lovforslag er energiministerens beføjelser ret vidtgående. Det er som sagt klart, at det er nødvendigt at føre et forsvarligt tilsyn hos fremtidige koncessionshavere, men det synes ikke helt rimeligt, at dette tilsyn eventuelt skal betales af den pågældende selv. Dette er også faldet Rederiforeningen for brystet, sammen med